MINIATURI SPORTIVE

300.000

Acesta este numărul jucătorilor de fotbal din Republica Democrată Vietnam. Ei activează în 22.000 de echipe răspîndite în întreaga țară.

La primul campionat de fotbal, care a avut loc în 1955, s-au întrecut numai 4 echipe. În 1956 însă au evoluat două grupe A și B cu cîte 6 și respectiv 11 echipe.

Astăzi, în fiecare oraș, în fiecare sat, există terenuri de fotbal, există echipe cu o bogată activitate fotbalistică. Cele mai importante echipe sînt la Hanoi, Haifon, Hong-Kai, Win. La Hanoi există 6 stadioane. La Haifon, 5.

Fotbalul vietnamez s-a afirmat în diferite meciuri internaționale, în compania echipelor sovietice, chineze, poloneze, coreene, indiene, germane etc.

CURIOZITĂȚI SPORTIVE

Primul concurs de bob în țara noastră a avut loc în anul 1909. Dar cele mai importante întreceri de început s-au disputat abia 3 ani mai tîrziu, în 1912, la Sinaia.

Prima arenă sportivă din țara noastră a fost un... velodrom. El a fost construit în 1894, din scînduri, pe șoseaua Kiseleff, pe terenul din fața Arcului de triumf.

Recordul mondial de durată al unei partide de fotbal a fost stabilit cu prilejul meciului din 1928 dintre echipele Leyton și Ilford pentru Cupa Angliei. Partida a durat nici mai mult, nici mai puțin decît 9 ore și 40 de minute.

Alt joc de durată a fost jocul de cupă care a ținut 7 ore și 50 de minute, disputat între echipele franceze Nantes și Cäen.

UN SAVANT, SPORTIV DE FRUNTE

Oameni de știință renumiți au practicat și practică diferite sporturi.

Printre cei mai tineri se numără și cunoscutul jucător belgian de tenis de masă Georges Rolland, selecționat de peste 100 de ori în echipa țării sale. La jocul de dublu mixt, el formează pereche cu soția sa.

Georges Rolland a fost de mai multe ori oaspetele țării noastre. Ultima oară a participat la Campionatele internaționale de tenis de masă ale R.P.R. care au avut loc la Constanța, în ianuarie 1959.

Jucătorul belgian este în același timp un astronom de renume internațional.

matematica distractivă

PROPRIETĂȚI INTERESANTE ALE CIFRELOR

1. Alegeți două numere la întîmplare și veți descoperi că fie unul din ele, fie suma lor, fie diferența lor se împart neapărat fără rămășiță la 3.

Astfel, dacă luăm 3 și 8, primul din ele, 3, se împarte la el însuși; dacă luăm 1 și 2, suma lor se împarte la 3; dacă luăm 26 și 17, diferența lor este egală cu 9, adică se împarte la 3.

2. Toate numerele impare, adică cele care se împart numai la 1 și la ele însile, mai mari decît 3 se împart obligator la 6 cînd se adaugă sau se scade din ele 1.

Exemplu:

11 + 1 = 12
17 + 1 = 18
23 + 1 = 24
47 + 1 = 48
13 — 1 = 12
etc.

3. Cifra 3, ca și toți multiplii săi, pînă la al șaptelea multiplu inclusiv, înmulțită cu 37, ne va da invariabil un număr format din 3 cifre identice.

De exemplu:

3 × 37 = 111
9 × 37 = 333
12 × 37 = 444

și așa mai departe.

DIMOS RENDIS

SĂ POFTEASCĂ

In seara aceea ploua. Așa cum plouă în insula noastră, în Creta. Soarele dispare așa, brusc, cerul se face negru ca tăciunele și se golește dintr-o dată de apă de parcă s-ar sparge.

In seara aceea ploua.

Surorile mele dormeau. Erau mici. Nu înțelegeau multe lucruri. Eu înțelegeam. Știam că în sat se petrecea ceva în seara aceea.

După ce mama a ieșit din odaie m-am sculat și eu. Am ridicat cartonul de la fereastră — geamul era spart de mult — și am privit în curte.

Afară, beznă. Tuna. Și ploua, ploua într-una.

Mama stătea la poartă rezemată de gard. Era învăluită într-un șal negru de lînă, lung, lung de tot.

Am deschis ușa și am ieșit în prag. In tot satul nu se vedea nici o luminiță. Altă dată puteai vedea cum lucesc ferestrele în noapte. Mama sta la poartă.

Și ploua, ploua... „Are să răcească" — mă gîndeam eu.

Am auzit voci care veneau din depărtare, de la marginea satului. De acolo, femeile trimiteau într-una vești. In noapte răsună un glas:

— Cumătră Despina, nu se aude nimic.

Cumătra Despina este vecina noastră.

— Cumătră Irîni, nu se aude nimic.

Am auzit vocea mamei, care comunica vestea mai departe:

— Nu se aude nimic.

Știam despre ce era vorba. Toți bărbații din sat au ieșit pe șosea. Voiau să vadă dacă vin mașinile cu armată. De 5 ori au venit pînă acum în sat. Au venit și americanii.

Soldații aveau topoare.

Cine a mai văzut soldați cu topoare? Soldații se duseseră în pădurea de măslini. Indată a luat toporul și taică-meu și a pornit-o după ei cu ceilalți consăteni. Maică-mea s-a învelit în șalul ei negru, lung, și a mers și ea. Spre seară s-au întors cu toții. Au plecat și mașinile.

Mama mea părea mulțumită.

— Le-am făcut-o..., zise. N-au să ne taie măslinii să facă aeroport.

N-a trecut nici o săptămînă, și iată-i apărînd din nou. De 5 ori au venit. Ultima dată îl loviseră pe taică-meu la cap. Curgea sîngele șiroaie. Dar tata rîdea. Cred și eu. Mașinile au plecat din nou fără să ne taie copacii. Și mama era mulțumită, cu toate că era îngrijorată de rana tatei. I-a spălat rana și a uns-o cu ulei. Dacă pui ulei la rană se închide imediat. Auzi! Și dînșii vor să ne taie măslinii. Păi, ce o să punem la rană pe urmă? Noi cînd ne lovim jucîndu-ne punem imediat ulei.

— Bine că avem ulei pentru răni... spunea mama.

Cînd aprinde opaițul, tot așa spune:

— Bine că avem ulei!

Și cînd ne pune cîte o lingură în strachina cu fasole, la fel vorbește:

— Bine că avem ulei!

Şi, poftim, dumnealor vor să ne taie copacii ca să facă un aeroport.

— Ducă-se la ei în America să facă aeroport, zicea taică-meu, în timp ce mama îi bandaja capul cu o fîşie dintr-o cămaşă veche. Pesemne că rana nu era uşoară.

Surorile mele rîd. Ele sînt mici. Habar n-au cînd trebuie să rîdă şi cînd trebuie să plîngă. Cînd l-au văzut pe tata însîngerat s-au speriat şi au plîns. Eu n-am plîns. L-am văzut pe tata vesel, pentru că au plecat maşinile, şi m-am bucurat şi eu. Poftim, şi acum dorm. Ce le pasă? Mama stă în ploaie, tata cu bărbaţii din sat sînt pe şosea, şi ele dorm parcă nu s-ar întîmpla nimic.

Tata şi mama în fiecare zi se duc în pădure. Avem 20 de copaci. Vara merg şi eu cu surorile mele. Mama vorbeşte tot timpul cu copacii. Caută atentă fiecare frunzuliţă să vadă dacă nu cumva măslinul e bolnav şi îl ceartă într-una:

— Aoleu, cum ne chinuiţi, buturugile dracului... Viaţa şi zilele ne mîncaţi, blestemaţi copaci...

Mie mi se pare că măslinul se supără cînd mama îl ocărăşte. Parcă aud cum foşneşte din frunziş supărat. Cînd se îndepărtează mama, mă apropii de măslin ca să-l îmbunez:

— Lasă, dom'le, nu fi şi mata aşa de supărăcios. A glumit mama. Te iubeşte.

Şi tata şi mama iubesc măslinii. Îi ocărăsc ei, dar îi iubesc. S-au şi bătut pentru ei. Tata a fost rănit rău de tot. Şi astăzi tot din cauza lor au plecat pe şosea.

Azi după amiază a venit cineva de la oraş, un consătean al nostru, fierar. E mobilizat în armată, dar astăzi n-a venit în uniformă.

— Unde ţi-e uniforma, nene Nicos? l-am întrebat.

— Taci, Témos! S-a supărat tata.

— Lasă-l, ce înţelege el, a spus nea Nicos.

Cum să înţeleg? Foarte bine înţeleg. A venit fără uniformă pentru că n-a vrut să fie observat că vine în sat. Nenea Nicos a spus tatei că armata se pregăteşte să vină astă-seară în sat, pe ascuns, ca să taie şi să dea foc măslinilor. De aia au plecat cu toţii pe şosea.

Am auzit voci care se apropiau.

— Vin!

Şi mai aproape:

— Vin!

S-a auzit vocea cumetrei Despina.

— Vin!

— Vin! a strigat şi maică-mea cu o voce subţire, repede, apoi a părăsit postul ei de la poartă şi a intrat în casă.

N-am apucat să mă culc, să mă prefac că dorm. Dar mama nu m-a certat. A spus doar:

— Trezeşte-ţi surorile. Încet, să nu le sperii.

M-am aplecat jos, unde dormeau surorile, şi-am început să le scutur încet şi să le vorbesc:

— Hai, Mariţa, hai, Lefteriţa, haideţi să ne jucăm.

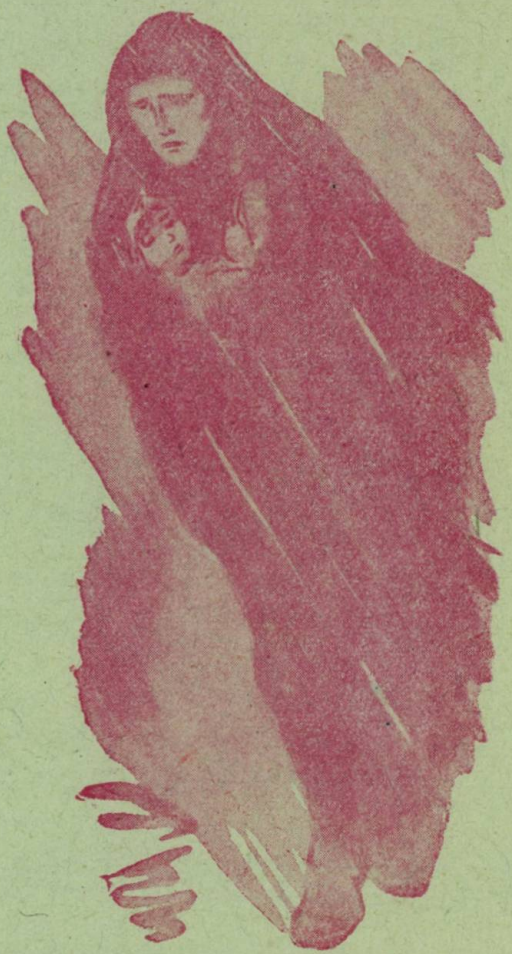

Am privit-o pe mama. Luase 3 legături de frînghie şi le trecuse pe umărul ei. Curgea apa de pe ea. Era udă leoarcă. Între timp se treziseră şi fetele. Le-a învelit într-o pătură, le-a luat în braţe şi a ieşit pe uliţă.

— Vino şi tu după mine.

Toate femeile erau afară. Pe copiii cei mici îi ţineau în braţe. Noi cei mai mari alergam după ele. Era întuneric. Iad! Ne scufundam în noroi pînă la genunchi.

— Hai, mai repede! strigă maică-mea.

Am ajuns în pădurea de măslini.

Mama a lăsat jos pe cele două fete şi mi-a zis:

— Ajută-mă, Témos, să le legăm de copaci.

„Asta-i bună! m-am gîndit. De ce?"

Fetele plîngeau. Mama le-a spus că o să le lase acolo legate ca să ne jucăm şi apoi o să le dezlege.

— Uite, eu nu plec, stau cu voi, le-a spus.

Le-am legat de cîte un trunchi. Apoi mama m-a legat şi pe mine. Mi-a venit să plîng, dar mama mi-a spus:

— Să ai grijă să vorbeşti cu fetele să nu se sperie...

N-am avut dreptul să plîng. Trebuia să am grijă de fete. Plîngeau. Din toată pădurea s-a ridicat un plîns, parcă plîngeau măslinii.

Între timp au venit şi bărbaţii.

— Au oprit maşinile pe şosea, şi ei vin pe jos, l-am auzit pe tata spunînd.

N-a trecut multă vreme, şi iată-i şi pe soldaţi.

Bărbaţii şi femeile ieşiseră la marginea pădurii. Cîţiva din ei ţineau crengi răşinoase aprinse.

— La o parte! a zis cineva. Trebuie să tăiem copacii.

— Poftiţi şi tăiaţi! zise tata.

Şi ploua... ploua... Mîine fetele o să tuşească, ele răcesc foarte uşor.

— Nu plîngeţi, le-am spus eu. Ne jucăm doar, nu vedeţi?

Ele plîngeau într-una. Nu le prea plăcea jocul. Cred şi eu. Nu poate să-ţi placă să fii legat de trunchiul unui copac, fie el şi măslin, într-o noapte ploioasă, şi cu soldaţii în faţa ta ţinînd topoare gata-gata să înceapă tăiatul.

Toată pădurea plîngea.

— Ce-i asta? a întrebat unul cu vocea groasă.

— Copii... a răspuns liniştit tata şi a ridicat creanga aprinsă să ne lumineze.

— Sînt copiii noştri! au strigat toţi sătenii.

— Luaţi copiii să tăiem pădurea.

— Dacă aţi venit să tăiaţi măslinii, tăiaţi şi copiii! a zis tata.

— Şi aşa o să moară cînd n-o să avem cu ce să-i hrănim! a strigat cineva.

— O dată cu copacii să tăiaţi şi copiii! am auzit vocea cumetrei Despina.

Apoi a început toată lumea să strige. Copiii legaţi de copaci plîngeau. Am plîns şi eu. Fără să vreau.

Urlau soldaţii, strigau sătenii, copiii plîngeau, şi ploua, ploua... Bărbaţii stinseseră crengile. Beznă!

— Să se ducă la ei acasă, să facă aeroport! a strigat nenea Témos, acela care îi tot întreabă pe tata de ce nu mă trimite la şcoală în oraş. Dar cum să mă trimită la şcoală? Cine o să stea cu fetele?

— Nu vrem aeroport, nici bombe! strigau femeile.

Ce să facă soldaţii? au plecat.

— Băgaţi-vă în cap, a strigat unul. Tot o să tăiem noi pădurea.

— Cu copiii o dată! a strigat nea Témos

Ne-au dezlegat şi am pornit spre sat. Tata cu cîţiva au rămas în pădurea de măslini. Zi şi noapte, zice, de acum încolo trebuie să stea 10 bărbaţi în pădure, să nu vină soldaţii din nou, pe ascuns.

Mama a dezbrăcat fetele şi le-a frecat cu ulei pe piept şi pe spate. Uleiul face bine la răceală. Şi la răni.

Cînd te loveşti la joacă, te ungi cu ulei, şi rana se închide. Zău, aşa-i. Imediat se închide.

Şi dumnealor vor să ne taie măslinii ca să facă aeroport.

Să poftească!

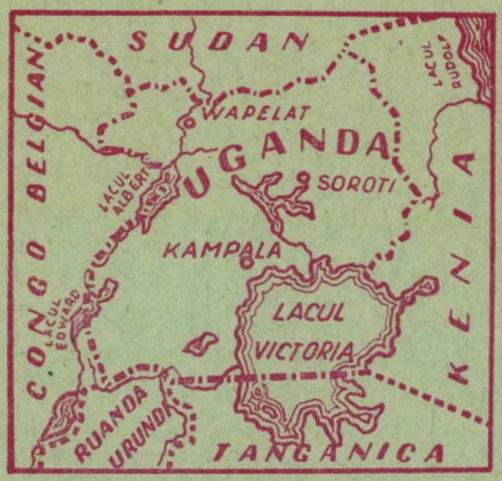

Uganda

Jules Verne și alți scriitori iubitori de fantastice călătorii pe aripile închipuirii au zugrăvit cu măiestrie farmecul ciudat și misterios al celei mai pitorești regiuni africane: regiunea marilor lacuri. Într-adevăr, teritoriul acesta uriaș, din care face parte și Uganda, este de o frumusețe unică. Priveliștea oferită călătorului e nespus de variată: munți falnici și singuratici — în majoritate vulcani stinși —, cu crestele acoperite de zăpezi veșnice, platouri stîncoase, arse de soare, mlaștini mohorîte, păduri tropicale, veșnic verzi, ce se oglindesc în apa cristalină a lacurilor, savane întinse, care găzduiesc turme de elefanți și gazele... Pădurile răsună de țipătul necurmat al maimuțelor și papagalilor, în mlaștini foiesc șerpi uriași de toate soiurile...

Dar despre regiunea marilor lacuri se pot spune și alte lucruri, care nu privesc „natura pitorească". Lucrurile acestea sînt cea de-a doua față a continentului negru, și n-ai să le întîlnești în descrierile de călătorii fantastice...

Să luăm, de pildă, Uganda, țară care face parte din acest teritoriu și care se întinde pe o suprafață de 244.000 km². Poposind în coliba întunecoasă a unui băștinaș din Uganda, te vei da înapoi îngrozit: aplecate deasupra unui vas cu fiertură de mei, cîteva făpturi scheletice mănîncă în tăcere, în timp ce dintr-un colț al colibei se deslușesc gemetele unor bolnavi. De ce suferă? E greu de ghicit. Bolile care bîntuie populația Ugandei sînt nenumărate. Cea mai răspîndită e, fără îndoială, malaria: 100.000 de cazuri anual. Epidemiile de variolă și ciumă seceră și ele mii de vieți. Lepra face și ea ravagii, mai cu seamă în rîndurile copiilor pînă la 14 ani (în regiunile lacurilor Victoria și Kioga 19% dintre copii sînt leproși). Asistența sanitară? Aproape inexistentă: un medic la 22.000 de locuitori. Hrana? Aceeași fiertură de mei, care de multe ori lipsește. Cultura? Aproape 70% din băștinași sînt analfabeți...

Cui au să „mulțumească" urmașii puternicilor negri Bantu pentru această situație îngrozitoare? Răspunsul îl cunoaște oricine. E un singur cuvînt care se scrie cu litere însîngerate: Colonialism!

*

Din populația de 5.500.000 de locuitori ai Ugandei, numai 3.000—4.000 sînt europeni. Dar pămîntul mănos al țării, bogățiile ei se află în mîna acestor puțini, dar lacomi stăpînitori (numai 10% din pămînt aparține băștinașilor). După ce s-au certat și s-au războit cu concurenții lor germani, colonialiștii englezi s-au înstăpînit în Uganda în a doua jumătate a secolului al XIX-lea, declarînd-o protectorat britanic. Felul cum colonialiștii i-au „protejat" pe băștinași se vede bine din starea lor de crîncenă înapoiere și mizerie, din exploatarea sălbatică a bogățiilor țării (bumbac, cafea, ceai), din lipsa de drepturi a indigenilor.

Poporul Ugandei s-a împotrivit de la început acestor silnicii, dar a fost mereu doborît de forța armelor. Dar, an de an, avîntul luptei de eliberare a crescut. Pozițiile colonialiștilor englezi sînt din ce în ce mai șubrede în Uganda, cu toate uneltirile, cu toată teroarea dezlănțuită. Nu va mai trece mult, și ultimul colonialist va trebui să-și ia tălpășița de pe pămîntul arzător al Ugandei. Altă scăpare nu-i. Colonialismul — această formă brutală a exploatării — este urît și detestat de popoarele întregii lumi.

VASILE MĂNUCEANU

APARATUL de RADIO cu galenă

Construcţia aparatului de radio cu galenă, deşi este cea mai simplă construcţie de aparat de acest tip, cere pricepere şi multă atenţie în execuţie. De asemenea, pentru a se obţine o bună audiţie cu acest aparat, este absolut necesar să se folosească toate piesele pe care le indicăm, deoarece lipsa vreuneia dintre ele strică întreaga audiţie, ba chiar poate face imposibilă audiţia.

Un receptor cu galenă este alcătuit din următoarele piese: bobina (B), detectorul (D), condensatorul fix (CF), condensatorul variabil (CV), căştile (K), antena (A) şi pămîntul (P).

Bobina este piesa cea mai importantă a aparatului. Pentru a o realiza, se caută o carcasă cilindrică de bachelită cu diametrul exterior de 50 mm. Pe această carcasă se bobinează sîrma de cupru de 0,4 mm diametru, izolată cu email. Este bine să urmăriţi figura alăturată pentru a vedea exact cum se face bobinarea. Pe aceeaşi carcasă se înfăşoară în sistem fagure, cum se numeşte, între două rondele de carton, 200 de spire din sîrmă de cupru de 0,2 mm, izolată de preferinţă cu fir de mătase. Această parte a bobinei se numeşte bobina de unde lungi. Pentru undele medii, bobinaţi cu aceeaşi sîrmă conform indicaţiilor din figură.

In cazul cînd nu găsiţi cilindru de bachelită, puteţi folosi şi un cilindru de carton sau confecţionat de voi din straturi de hîrtie. Bobinarea se va face în continuare.

Toate piesele aparatului le montaţi pe o placă de material izolant, ca, de pildă, ebonită, placaj de lemn, bachelită etc.

Toate prizele bobinei se scot afară, aşezate ordonat, prin placa de bachelită sau ebonită. Aceste prize care traversează placa se confecţionează din sîrmă de cupru de 1—2 mm. Condensatorul fix are 1.000 cm, iar condensatorul variabil are capacitatea maximă de 500 cm, putînd fi izolat cu aer

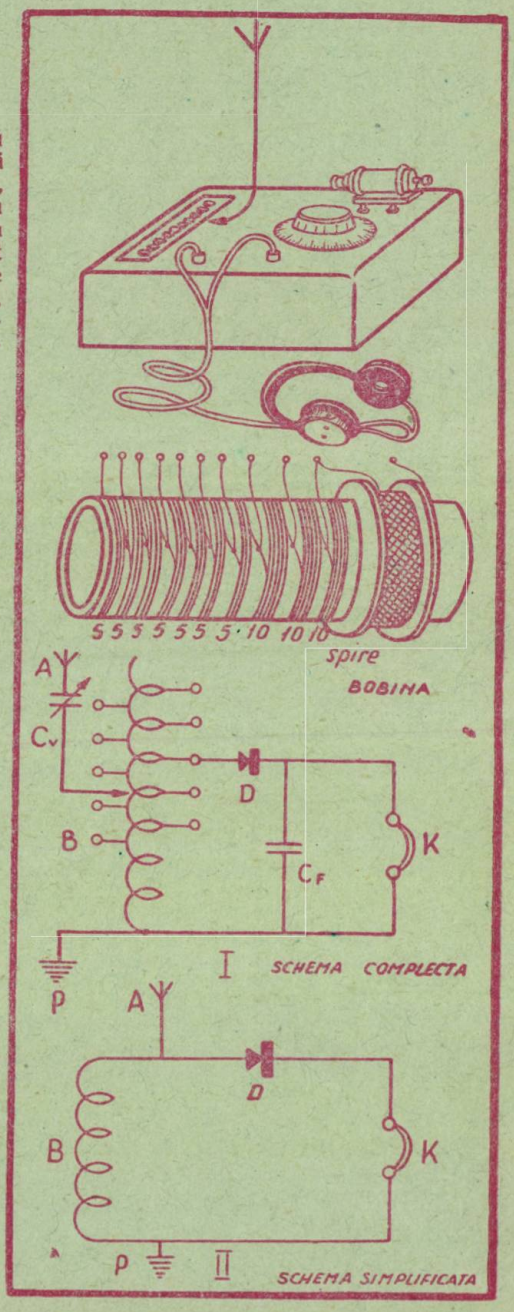

sau cu mică. Trecerea de la unde medii la lungi şi reciproc se face cu ajutorul unui călăreţ de scurtcircuitare a bobinei de unde lungi.

Pentru montarea tuturor pieselor se va ţine seamă de schema de principiu.

Buna audiţie cu acest aparat este condiţionată de o antenă şi o priză de pămînt bine realizate. Puteţi folosi cu succes o diodă cu germaniu în locul detectorului cu galenă.

Pornirea aparatului şi reglarea lui se vor face prin încercarea diferitelor prize pentru antenă şi detector, rotind condensatorul variabil pînă se obţine o audiţie perfectă sau, în tot cazul, bună.

Deoarece constructorii radioamatori începători întîmpină unele greutăţi în realizarea construcţiilor de aparate de radio, unde se cere o oarecare experienţă, este indicat să se ceară sfatul unui radioconstructor mai în vîrstă. In felul acesta, reuşita construcţiei va fi sigură.

Realizarea unui aparat de radio cu galenă fără condensatori este dificilă. Puteţi încerca, drept experienţă, realizarea aparatului după schema simplificată (2) şi vedeţi dacă veţi fi mulţumiţi de audiţie. Noi vă recomandăm însă construcţia completă, aşa cum v-am indicat-o mai sus. Puteţi aduce orice îmbunătăţiri sau modificări construcţiei în scopul unei cît mai bune funcţionări.

Ing. ADRIAN LISEANU

HELIOGRAF – TELEGRAF SOLAR

Telefon, telegraf, radio — toate acestea le pot face mîinile îndemînatice ale tinerilor tehnicieni. Dar iată că nu avem la îndemînă nici conductori pentru linie, nici lămpi de radio. Avem numai două oglinzi. Cu ajutorul lor putem să vorbim de la distanţă. Ce-i drept, numai pe timp frumos, cînd luminează soarele.

In desenul de faţă se arată cum se face un heliograf. Oricine poate face un astfel de telegraf solar. Este unul din aparatele despre care se spune: „una-două — şi gata!". Şi funcţionează grozav: raza de lumină se vede bine la 20—25 km. Dacă transmisia se face contra soarelui, ne trebuie o singură oglindă, iar cu spatele la soare — două oglinzi.

Punct — liniuţă, punct — liniuţă... o străfulgerare scurtă înseamnă punct, o rază lungă — linie. Crimpeiele de lumină transportă semnele alfabetului Morse.

Noaptea, cînd avem lună plină, heliograful (acum îi putem spune selenograf, pentru că în oglindă străluceşte lumina lunii) poate funcţiona aproape la fel de bine. Distanţa acţiunii sale se reduce, bineînţeles, pînă la 3—8 km, dar şi aceasta este de ajuns pentru joc.

HOCUS-POCUS • HOCUS-POCUS • HOCUS-POCUS

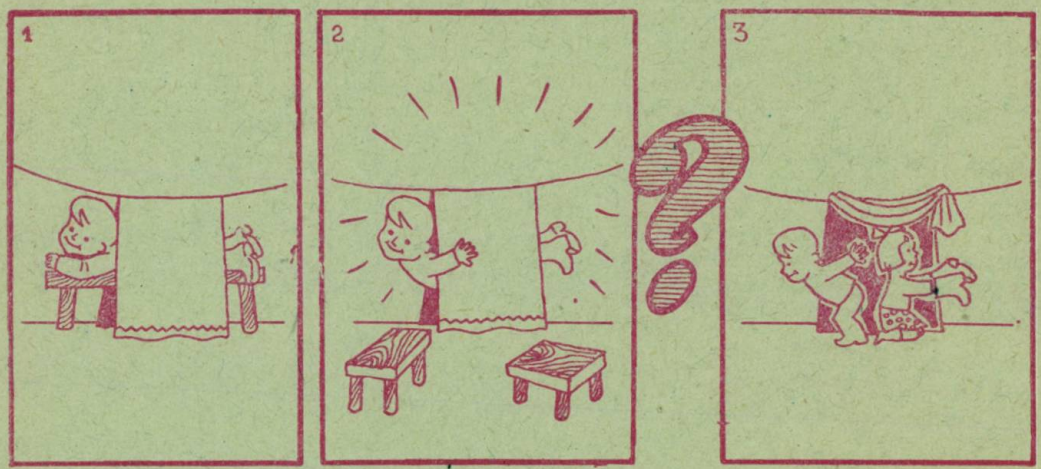

6 MARTIE...

...sărbătoare a întregului popor, în amintirea instaurării puterii democrat-populare în țara noastră.

In condițiile favorabile create de ofensiva eliberatoare a armatei sovietice, masele populare, sub conducerea Partidului Comunist Romîn, au jucat principalul rol în cadrul insurecției armate de la 23 August 1944. Dar și după 23 August masele muncitoare au luptat împotriva guvernelor Sănătescu și Rădescu, care, avînd majoritate reacționară, încercau să împiedice masele muncitoare să preia conducerea statului, împiedicau reforma agrară, prin care țăranii, ce-și vărsau sîngele pe frontul antihitlerist, puteau să intre în posesia pămînturilor moșierești.

Masele muncitoare, în frunte cu partidul, au răsturnat însă guvernele reacționare Sănătescu și Rădescu. Organizate și conduse de Partidul Comunist Romîn, masele au izgonit din sate și orașe primarii, pretorii și prefecții antonescieni, au contribuit din plin la purificarea aparatului de stat de rămășițele antonesciene și au trecut apoi, pe cale revoluționară, la împărțirea pămînturilor moșierești, la reforma agrară. Masele populare au pus în fruntea comunelor, plășilor și județelor elemente democratice care să slujească interesele poporului.

Oamenii muncii au manifestat, cu sutele de mii, împotriva guvernelor cu majoritate reacționară. In același timp, în fabrici și uzine, ei depuneau eforturi sporite pentru ca armata noastră să fie bine aprovizionată, pentru a-și putea aduce întregul aport la victoria deplină asupra fascismului.

La 24 februarie 1945 Rădescu a ordonat să se tragă în manifestanți. Au căzut atunci morți și răniți din rîndurile oamenilor muncii. Indignarea maselor nu mai cunoștea margini. Ele au zdrobit provocările bandelor fasciste, instaurînd la 6 Martie 1945 puterea democrat-populară.

Astăzi, sub soarele regimului de democrație populară, sărbătorim, în fiecare an, ziua de 6 Martie, zi în care în țara noastră s-a instaurat pentru întîia oară puterea poporului.

LA OȚELĂRIE

ELENA DRAGOȘ

Ni-era așa de cald și sete.
Pe frunți și noi broboane-aveam.
Stam neclintiți lîngă perete
Și către oțelari priveam.

Oțelul se-arătă pe dată,
Mișcîndu-și trupul viu, de foc.
Uimiți, cu fața-mbujorată,
Priveam și nu clipeam de loc.

Cu fața către noi întoarsă,
Glumind, un oțelar ne-a spus:
„Acum, copii, plecați acasă,
Muncirăți pentru azi de-ajuns!"...

... Și noi vom fi asemeni vouă,
Bravi oțelari, cînd mari vom fi,
Și-adevărata muncii rouă
Pe frunte ne va străluci.

Hai la pescuit

Minunate sînt descrierile maestrului Mihail Sadoveanu despre sportul cu undiţa — el însuşi un pasionat pescar.

Şi pe voi cred că v-a încîntat „Nada florilor", în care maestrul arată frumuseţea peisajului de baltă şi a plăcutei îndeletniciri de a undi — într-adevăr ce poate fi mai frumos decît să stai în plină natură şi să aştepţi nervoasa tresărire a plutei pentru a scoate din unda apei un argintiu peştişor... sau peşte; dar pentru a avea această clipă trebuie să ştiţi cîte ceva despre scule pescăreşti, peşti şi să aveţi la voi un permis de pescuit sportiv.

Cum se confecţionează o undiţă?

Din trestie de baltă, stuf sau o nuia de alun vom face băţul — varga de pescuit. Ea trebuie să aibă o lungime de 3,50—4,00 metri. Uşoară şi flexibilă, însă destul de rezistentă ca să nu se rupă prea uşor. În cazul cînd această vargă vrem să fie mai uşor transportabilă, o facem din două sau trei bucăţi care se vor introduce una în alta; la trestia de baltă lucrul acesta este mai uşor decît la băţul de alun, pentru că ea este tubulară, permiţînd ca o bucată mai subţire să fie introdusă înăuntrul ei (fig. 1 a). Vom mai avea grijă însă ca să matisăm trainic marginea tăieturii, pentru că altfel se rupe uşor. La băţul de alun este nevoie de mufe metalice pentru a putea face o vargă din mai multe bucăţi.

Sfoara de pescuit trebuie să aibă o lungime mai mare ca băţul cu cel puţin 30—40 cm. Sfoara o veţi cumpăra de la magazinele de specialitate; în zilele noastre nu se mai pescuieşte cu mătase sau vechea gută, ci se fac fire deosebit de rezistente din material plastic, perlon sau nailon. Grosimea firului este numerotată în zecimi de milimetru, cele mai subţiri sînt 0,5—0,10 şi poate ajunge pînă la 2 milimetri. Noi însă vom folosi la peşti de talie medie 0,25—0,30 mm. Dacă dorim „caputri" mai mari vom folosi fir de 0,50—0,60 mm. Firul se prinde la 70—80 cm mai jos de vîrful vergii pentru a putea fi apoi răsucit pe vargă pînă la vîrf — de unde porneşte apoi liber —, asta pentru a mări rezistenţa vîrfului (fig. 1 b). La capătul liber al firului se prinde cîrligul de pescuit. Cîrligele de pescuit sînt numerotate invers — cîrligul mic avînd numărul cel mai mare, iar cîrligul mare numărul cel mai mic. Noi vom pescui cu cîrlig numărul 12—10. Firul fiind alunecos, nu ne va permite să facem noduri obişnuite, ci noduri speciale, în aşa fel încît să nu se dezlege de pe fir. Priviţi figura 2 şi

FIG. 1

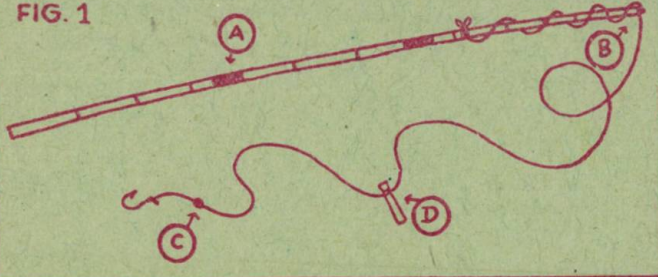

FIG. 2

FIG. 3

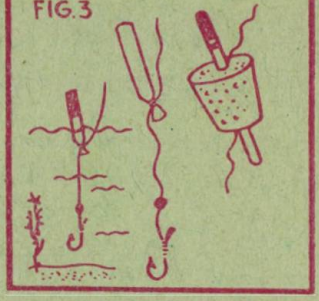

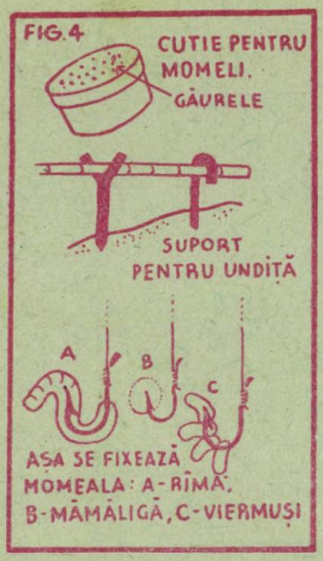

veți învăța două sisteme de noduri pescărești.

Pentru a sta însă întins, firului îi trebuie o mică greutate de plumb. Aceasta se pune la 10—15 cm mai sus de ac (fig. 1 c). Sîntem aproape gata, dar ne mai trebuie o plută (fig. 1 d). Pluta se face din vîrf de cocean de porumb uscat sau dintr-un dop de plută prin care am introdus o pană de gîscă (fig. 3) ori un bețișor de lemn. Totul e să fie ușor și să stea în poziția arătată de figura 3, adică plumbul sau greutatea să nu fie prea grea și să scufunde pluta, ea trebuind să stea în poziție verticală jumătate ieșită din apă. Acum undița noastră e completă și nu ne mai trebuie decît momeala cu care să păcălim peștii ca apoi să se odihnească în plasa noastră de pescari.

Va trebui să vă mai înarmați cu o cutie goală (fig. 4) pentru momeală, un suport de undiță și... răbdare.

Despre pești

Peștii pe care îi vom întîlni mai des în rîurile și bălțile noastre sînt: carasul, roșioara, obletul, babușca și bibanul. Vă vom spune cîte ceva despre fiecare.

Carasul este un pește cenușiu verzui, cu burta argintie, asemănător cu crapul, însă mai lat. Apucă cu lăcomie momeala punînd pluta pe lat. În acel moment trebuie să săltăm undița.

Dimensiunea minimă ce trebuie să aibă peștele ca să poată fi pescuit legal este de 12 cm.

Momeli: rîma roșie și cocoloși de mămăligă.

Roșioara are un trup oval, cu spinarea arcuită și argintie. Înotătoarele ei sînt roșiatice, burta albă, iar ochii îi sînt încercuiți cu roșu.

Dimensiunea minimă este de 15 cm.

Momeli: viermușul de carne, mămăligă și pîine frămîntată.

Obletul sau săbioara — un peștișor micuț, vioi și lacom. Înoată în stoluri. Este tot de culoarea argintie, cu notătoarele gri-gălbui.

Momeli: viermuși de carne, sfîrc de rîmă, muște.

Babușca are spinarea înaltă, trupul lățit, spatele argintiu-verzui, flancurile argintii, iar burta albă. Înotătoarele și ochii sînt roșii.

Dimensiunea minimă este de 15 cm.

Momeli: viermușul de carne, mămăligă, cosași mici.

Bibanul are trupul îndesat, spatele arcuit și gura mare. Solzii mici și aspri. Este frumos colorat în verde-cenușiu, pe spate aproape negru cu reflexe verzi. Burta cenușie bătînd uneori în galben are dungi mai închise. Înotătoarele de la piept sînt gălbui, iar restul roșii.

Momeli: rîma roșie, peștișori vii.

* * *

Căutați să aflați și caracteristicile altor pești care populează bălțile și rîurile noastre. Știuca, crapul, linul care au o talie mai mare și cer din partea noastră o cunoaștere mai bună a sportului cu undița. Nu mă îndoiesc însă că peste cîțiva ani mă voi întîlni cu voi pe malul apei și mă veți uimi prin frumoasele voastre succese. Pînă atunci cereți sfatul pescarilor mai experimentați și fiți atenți: pluta a și tresărit! E timpul să scoateți afară primul peștișor! Succes!

N. NOBILESCU

UMOR • UMOR • UMOR • UMOR • UMOR • UMOR • UMOR

ÎI E TEAMĂ

PROFESORUL: De ce nu cad stelele, Irimescule?

ELEVUL (care n-a fost atent la explicație): Fiindcă... pentru că... ne-ar sparge capul, tovarășe profesor.

UMOR

PROFESORUL: Să-mi spună Popa, de ce este Luna atît de palidă?

ELEVUL (care tocmai trebăluia sub bancă): ...fiindcă... fiindcă nu doarme noaptea, tovarășe profesor.

NEATENȚIE

TATA: Ce experiențe ați făcut azi la chimie, Mioara?

MIOARA: Cu acid sulfuric.

TATA: Și rezultatul?

MIOARA: Păi să vezi: două găuri în șorț și o arsură pe mînă.

O RECLAMĂ CU BUCLUC

(Urmare din pag. 134)

„*Tovarăşe* Neacşu"?! E ceva serios, îşi zise Neacşu. Să ştii că se face o selecţionată a oraşului pentru meciurile pe regiune şi vor să mă introducă şi pe mine în formaţie. Luă o mină veselă şi ascultă încîntat ceea ce avea să i se spună.

— ...Noi te-am chemat să te întrebăm: De ce ţi-ai pus poza în vitrină?

Pe dată, Neacşu ghici care-i rostul chemării lui aici şi-şi schimbă degrabă atitudinea. Serios, îngăimă:

— Da' ....da' ce, e scris undeva că n-am voie? În definitiv eu sînt „unsprezecele" şcolii, sufletul echipei — doar voi mi-aţi spus-o... Trebuie să fiu popularizat. Şi dacă am făcut ce-am făcut, asta numai pentru a vă scuti pe voi s-o faceţi, am...

— Bine, dar ăsta-i vedetism! Tu eşti pionier şi...

— Sînt vedetă? Ha!? De ce nu mi-aţi spus înainte de meciul cu cei de la 15? Poate că n-aş mai fi jucat. Şi poate că şi scorul n-ar mai fi fost 6—2 pentru şcoala *noastră*. Aţi uitat că „vedeta" v-a salvat, că eu singur am marcat patru goluri? Ei bine, nu mai joc la nici un meci. La revedere!...

Se răsuci pe călcîie şi părăsi fulgerător camera pionierilor.

Voicu, preşedintele detaşamentului şase, bun de glume în alte ocazii, oftă acum deznădăjduit:

— ...cu adunarea asta am dat greş.

*

Trecuseră două zile de cînd Neacşu fusese poftit la colectivul de conducere al unităţii. În tot acest timp, Mircea şi ceilalţi îşi bătuseră capul cum să-l facă pe Neacşu să-şi ia fotografia din vitrină măcar, dar, în afară de o singură soluţie, nu mai găsiseră nimic. Şi astăzi recurgeau tocmai la această soluţie. De aceea îl chemase Mircea pe Oprescu.

— Măi Oprescule, tu eşti într-a cincea, aşa că eu nu te cunosc prea bine. Am auzit însă că ştii să cînţi şi să rîzi cînd vrei. Aşa o fi?

— Aşa... făcu pe loc Oprescu şi, mimînd ghiduş, începu să rîdă cu hohote.

— Bravo! exclamă Mircea entuziasmat, gata-gata să se molipsească şi el de rîs. Vrei să joci un rol într-o piesă... adevărată?

*

Nea Ilie tocmai trăgea obloanele cînd se trezi cu o adevărată delegaţie de copii. Purtau cu toţi buchete de flori în mînă şi arătau veseli de parcă ar fi cîştigat la loto! Unul dintre ei, hazliu nevoie mare, începu să-l roage pe fotograf:

— Nea Ilie, te ştiu om cu inima bună. Mîine e ziua unui coleg de-al nostru... Ştii, am vrea... Da' ce stai aşa trist, nea Ilie? şi Oprescu, căci el era ghiduşul, făcu o mină atît de caraghioasă, încît pe nea Ilie îl podidi rîsul.

— Ei, bată-te să te bată, ştii că ai haz? Ia zi-i, să auzim ce vreţi.

— ...Mîine e ziua unui coleg de-al nostru. Îl ştii matale — continuă alintat Oprescu.

— Zău? se miră nea Ilie. Care-i ăla, măi?

— Ia uite-l, i-arătă Oprescu fotografia din vitrină.

Nea Ilie se uită la poză, o admiră, apoi plin de importanţă spuse:

— Da, pe ăsta-l cunosc. Ăsta ştiu că o să ajungă în naţională precis. Şi, după ce făcu o scurtă pauză: şi dacă-l cunosc ce e, mă?

— Nea Ilie, fotograf ca matale nu-i în tot oraşul... Da' ce zic eu în tot oraşul?! În toată regiunea nu afli. Aşa că ne-am gîndit noi ce ne-am gîndit şi ce ne-am zis: numai nea Ilie ni-i salvarea...

Şi mai înainte ca nea Ilie să mai apuce a spune ceva, Oprescu ţinu să-l asigure: Uite, dacă faci dumneata asta pentru noi, toţi cîţi ne vezi aci comandăm cîte şase fotografii.

Nea Ilie privi roată la cei cîţiva copii care-l înconjurau, socoti repede cam cîţi bănuţi i-ar ieşi şi bănuind un cîştig bun spuse isteţ:

— Măi, eu dacă pot, v-ajut. Ce naiba, voi ştiţi că eu pentru copii...

— Aşa, aşa nea Ilie... Uite care-i surpriza: lui Neacşu nu-i intră în cap că se poate truca o fotografie, deşi la fizică noi am învăţat asta de mult...

— Ha, ha, ha! rîse vesel nea Ilie. Păi de ce nu l-aţi trimis la mine, neică?

— L-am trimis noi, nea Ilie, dar n-a vrut; a zis că ce, e prost, să rîzi dumneata de el cînd l-oi auzi ce gogomănii spune?! Aşa că eu... — noi toţi, ce mai! — zicem că să-i dovedim acuma... Fă dumneata ceva aşa, ştii...

— Şi cît ne-o costa, nea Ilie, plătim pe loc, spuse Micu.

— Se-nţelege, se-nţelege băieţi, făcu moşneguţul. Daţi acolea douăjdălei...

*

În grădină, Neacşu o aştepta pe Marica Kulcsar să vină. Şi pentru că fata îi

promisese că la două punct va fi la el să-l ajute la algebră și tot nu venea, Neacșu era neliniștit. Inciudat, coborî din chioșcul de verdeață și smulse un smoc de traista ciobanului. Apoi, rupînd cîte o frunzuliță, bombăni îndreptîndu-se spre poartă :

— Vine... Nu vine !... Vine !!... Nu vine !... Vi...

Privi întîmplător în susul străzii și o zări pe Marica care grăbea spre el. Pentru a-i face o poznă, se ascunse într-o tufă de măceș în apropierea porții, și cînd Marica deschise poarta Neacșu lătră scurt, ca un buldog. Fata dădu un chiot, ceea ce îl distră grozav pe Neacșu. Cu obrajii aprinși, ieși din ascunziș și o apucă de mînă.

— Bună ziua, Marica !...

— Bu-bună... murmură fata uimită, și-l cercetă atentă cu privirea.

— Da' ce mă privești așa, făcu Neacșu oarecum intimidat.

Marica zîmbi ascuns, apoi hohoti :

— Am trecut adineauri pe la nea Ilie ; în vitrină era poza *ta*... Strașnică poză ! spuse Marica teatral.

— Mda ! Destul de drăguță, se roși de plăcere Neacșu. Ți-a... plăcut ?

— Grozav ! Hohoti veselă Marica. Parc-ai fi un nobil cavaler din secolul al XVI-lea, un fel de...

— Ei, nici chiar așa, zîmbi Neacșu mai mult decît măgulit.

— Ba nu, lasă-mă să termin : ziceam că parcă ai fi un fel de Don Quijotte... Ai un nas în poza aia... să-l măsori cu metrul și să nu-ți ajungă. Și o pălărie !... Sombrero, ce mai... De atîta rîs, Marica se așeză pe iarbă. Simțea că îi este peste poate să se potolească. Neacșu însă o privi uluit, apoi dezmeticindu-se și bănuind ceva, o apucă la fugă, nebunește, spre atelierul nefericitului nea Ilie...

*

Cînd îl văzu, nea Ilie îi ieși înainte zîmbind :

— La mulți ani și la mai mare ! îi ură fotograful.

— Mie să-mi spui imediat, tună Neacșu, cine ți-a dat dumitale voie să-ți bați joc de mine ? Eu ți-am plătit să-mi pui fotografia așa... serios. Iar dumneata ? Cine... cine ți-a permis ? Roșu de mînie, Neacșu pierduse simțul măsurii.

Nedumerit însă și luat așa cu asalt și „de sus", nea Ilie uită să-i mai ceară socoteală nepoliticosului client și începu să se apere :

— M-am pomenit aseară cu un grup de băieți care m-au rugat să le fac hatîrul și să truchez fotografia. Spuneau că tu nu credeai că se poate truca... Afurisiții ! Acum văd că a fost o farsă... M-au dus cu zăhărelul, sărăcan de mine !

— Te-ai lăsat păcălit, nea Ilie, asta-i. M-a văzut tot orașul — m-ai făcut de rîs ! Eu în locul dumitale...

— Mitruță, aci erai ! se auzi din ușă glasul puțin cîntat al Maricăi.

— Aci...

— Uf, credeam că nu te mai ajung. Îl luă de mînă și-l trase afară, în fața vitrinei. Uite, asta-i fotografia... Uită-te și tu ce scrie.

— „Mitruță Neacșu zis și Fulgerul, cel mai îndrăgit «unsprezece» al piticilor din orașul nostru. Bun fotbalist, excelentă extremă... Dar... a uitat lungimea propriului nas..." Mda, făcu Neacșu. Păi ăsta-i scrisul lui Spineanu. De altfel numai el e așa de „subtil". N-a scris „Neacșu e vedetă", ci „Neacșu a uitat măsura nasului"... Înțelegi, Marica ?

— Nu. Nu înțeleg de ce au făcut asta. De unde au luat tabloul, de unde...

— Uite, vezi, tabloul a fost aci, numai că nasul mi-era normal, iar sub tablou era un alt text.

— Exact ! sări nea Ilie. Ieri, de pildă, dragă domnișoară, mai era biletul acesta scris de mine. Ia, numai citiți-l ! făcu cu emfază nea Ilie.

Marica luă bilețelul, îl citi o dată, îl reciti, apoi lăsă să-i cadă din mînă.

— Ai făcut tu așa ceva, Mitruță ? Ai *putut* să faci așa ceva ?

— Marica, să vezi, eu... Eu pentru tine... Știi, credeam că vei fi mîndră, că... Dar fata îi întoarse spatele.

— Nea Ilie, se adresă Marica fotografului, te rog să-i mai pui acolo, în fotografie, și niște urechi de asin. Știi, nu de alta, dar ca semn al deșteptăciunii...

Și fără să-i mai spună o vorbă, Marica ieși din prăvălie. În zadar se luă Mitruță Neacșu după ea, în zadar o strigă în fel și chip : nu reuși altceva decît să-i facă pe trecători să se uite în urma lui și să zîmbească.

Se întoarse la nea Ilie abătut, necăjit și cu capul între umeri. Luă singur fotografia din vitrină și, înainte de-a părăsi atelierul, spuse :

— Știi ce, nea Ilie, eu o iau acasă. Știi... Ce mai, așa vreau eu.

Și ieși.

După o clipă însă, se întoarse :

— Nea Ilie : cît face o poză mare, cu 12—13 băieți pe ea ?

Aș vrea să fac un tablou cu echipa școlii.

despre petele solare

Pe suprafaţa Soarelui, numită *fotosferă*, apar uneori nişte puncte luminoase care se întind repede căpătînd în mai puţin de o zi dimensiunea unor pete strălucitoare de zeci de mii de kilometri întindere. Cîteva ore după apariţia acestora, apar şi puncte întunecate care se măresc mereu — unele ajungînd, cum s-a întîmplat în 1947, la peste 250.000 km diametru; de aproximativ 40—50 de ori mai întinse decît Pămîntul — după care se fărîmiţează mereu pînă la dispariţie. Ele pot dura de la 1 la peste 100 de zile, apărînd la est şi dispărînd la vest (Soarele se învîrteşte şi el în jurul axei sale în aproximativ 25 de zile), pentru a reapărea din nou la marginea estică a discului. S-a stabilit că acest fenomen are loc datorită răbufnirilor din interiorul Soarelui, sub forma unor trombe de gaze fierbinţi. Fiind mai fierbinţi decît fotosfera — care are o temperatură în jurul a 6.000° —, jerbele acestea se văd mai luminoase. Cînd se răcesc pînă la 4.000—4.500°, ele apar mai întunecate la culoare, de unde şi denumirea de „pete".

Interesant este faptul că, aşa cum a descoperit în 1843 un astronom... amator, Schwabe, apariţia şi dispariţia grupelor de pete se face cu o anumită regularitate. În 11 ani Soarele atinge o „activitate" ridicată, timp în care petele apar masiv, cît şi o „activitate" minimă, timp în care discul solar ne apare, luni întregi, curat ca lacrima.

Ultimele apariţii de grupuri de pete au avut loc în 1947 şi 1958, ele urmînd să se repete în 1969 ş.a.m.d.

Trebuie să mai adăugăm că fenomenul acesta este însoţit, de multe ori, de ţîşniri de jerbe de gaze, ca nişte flăcări uriaşe, care numai în cîteva ore ajung chiar la 1.500.000 km distanţă. Aceia care urmăresc fenomenul la observatoare spun că este un spectacol grandios. Acestea sînt aşanumitele *protuberanţe solare*. Dacă mai adăugăm şi *erupţiile cromosferice* — cromosfera este o pătură de gaze de cca. 14.000 km grosime care înconjoară Soarele, un fel de „atmosferă" a astrului —, erupţii care nu sînt altceva decît explozii puternice solare, ne dăm seama că, de fapt, Soarele nu este calm niciodată. El este ca o uzină uriaşă care produce mereu energie luminoasă, calorică, electromagnetică. Şi asta se întîmplă şi se va mai întîmpla încă miliarde de ani. Iată dar că petele nu înseamnă că Soarele a început să se răcească; ele nu „prezic" sfîrşitul pămîntului, ci sînt un fenomen normal al prefacerilor termonucleare din Soare.

Credeţi cumva că petele, protuberanţele şi erupţiile cromosferice sînt doar un spectacol optic pentru noi, pămîntenii? Nu, desigur. În perioadele cînd Soarele se află în „activitate", datorită fluxurilor de particule electrizate care ajung şi pe Pămînt, au loc aurore polare, mari furtuni magnetice — atunci acul busolei nu mai arată nordul cu exactitate —, aparatele de radio au paraziţi insuportabili; ba chiar audiţiile se întrerup, aşa cum s-a întîmplat în 1947, cînd emisiunile de radio între continentul european şi cel american au fost întrerupte timp de 6 ore, iar expresul electric Stockholm — Götteborg a fost oprit datorită — pe loc nu s-a putut cunoaşte motivul — unor cauze „necunoscute".

MEŞTERUL CASEI

Dintr-o mănuşă veche . .

... se poate face o bună „trusă" pentru scule, care poate fi fixată comod la cordon.

Două şuruburi de strîngere . . .

...aşezate cum se arată în desen formează o menghină pe care o putem avea repede la îndemînă.

Cum se găureşte sticla

Sticla poate fi găurită cu o maşină obişnuită de găurit. Folosiţi ca burghiu o bucăţică de sîrmă de aramă înroşită.

Locul găuririi trebuie uns periodic în timpul lucrului cu o pastă formată din 4 părţi praf de şmirghel, o parte camfor pulbere şi 2 părţi terebentină.

Se poate găuri sticla şi cu un tubuşor de aramă cu diametrul care ne trebuie dacă îl umplem cu praf de şmirghel umezit.

Lipirea obiectelor de celuloid

Pe obiectele de celuloid apar adesea crăpături, Marginile, pe unde trece spărtura, le ungeţi cu un solvent (acetonă sau cu lichid pentru scoaterea lacului) şi stringeţi uşor. Peste cîteva clipe crăpătura va dispărea. Petele albe de pe locurile lipiturilor le puteţi rade cu cuţitul sau cu şmirghel. Pentru lipirea obiectelor mai groase este mai bine să folosiţi o soluţie mai concentrată de celuloid sau un clei format dintr-o parte camfor şi 3 părţi şerlac roşu, dizolvate în 10—15 părţi spirt.

BOMBOANE

CU LAPTE
CU MENTĂ
UMPLUTE CU
MARMELADĂ
UMPLUTE CU
SIROP

DRAGEURI

BILE COLORATE
CU INTERIOR
FONDANT
CU INTERIOR
RAHAT
CU FRUCTE
CU LICHID

ȘERBET

LĂMÎIE
PORTOCALE
ZMEURĂ
TRANDAFIR
CU CACAO

RAHAT

CU NUCI
CU FRUCTE

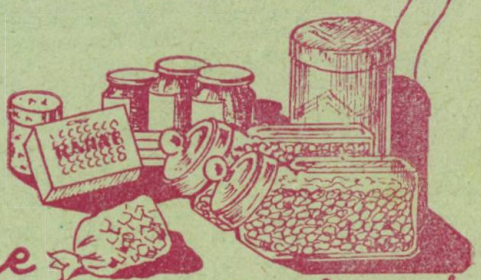

Dulciurile sînt hrănitoare și fac bucurie copiilor!

AM DEPUS LA C.E.C. TREPTAT
ŞI APOI MI-AM CUMPĂRAT:

O pereche de patine
Să alunec ca pe şine

Minge bună şi frumoasă
S-o trimit direct în plasă

Şi cum vezi, mi-am cumpărat
Muzică cu schimbător

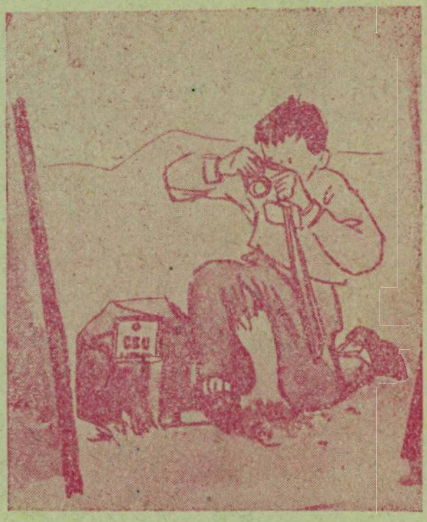

Şi mi-am luat şi aparat
Pentru foto amator.

JUCĂRII

DISTRACTIVE
INSTRUCTIVE
INGENIOASE

MECANIZATE ȘI ELECTRICE

O GARANȚIE A CALITĂȚII

MARCA FABRICII

I. I. S. „BUCURIA COPIILOR" BUCUREȘTI

Tiparul executat la Întreprinderea poligrafică „13 Decembrie 1918"
str. Gr. Alexandrescu nr. 93—95. București — R.P.R.

LEI 7